

Sygn. akt **III AUa 437/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Woźniak-Zendran

Sędziowie: Małgorzata Aleksandrowicz

(del.) Renata Pohl

Protokolant: Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2020 r. w P. na posiedzeniu niejawnym

sprawy **A. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o rentę socjalną

na skutek apelacji A. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 11 marca 2019 r. sygn. akt IV U 1514/18

oddala apelację.

Renata Pohl	Małgorzata Woźniak-Zendran	Małgorzata Aleksandrowicz
-------------	----------------------------	---------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23.10.2018r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawczyni A. W. prawa do renty socjalnej.

W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. podał, że lekarz orzecznik i Komisja Lekarska organu pozwanego, w wyniku przeprowadzonych badań i po analizie przedłożonej dokumentacji medycznej ustalili, iż wnioskodawczyni nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, nie spełnia więc warunków określonych w art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 01.08.2003r., Nr 135, poz. 1268 ze zm.).

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła A. W., domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty socjalnej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 11 marca 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV U 1514/18 oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wnioskodawczyni A. W. urodzona (...) z zawodu pracownik administracyjno-biurowy, złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej w dniu 30.08.2018r.

W chwili zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia wnioskodawczyni była osobą pełnoletnią.

Zgodnie z przepisem art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. poddał wnioskodawczynię badaniu przez lekarza orzecznika Zakładu, w celu ustalenia istnienia całkowitej niezdolności do pracy oraz tego, czy całkowita niezdolność do pracy została spowodowana naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia.

W orzeczeniu z dnia 03.10.2018r. lekarz orzecznik rozpoznał u badanej:

1. stan po retinopatii wcześniejszej, po witrektomii z powodu odwarstwienia siatkówki, barażach w oku prawym ze ślepotą,
2. zaćmę początkową, niezborność krótkowzroczną w oku lewym

Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. ustalił, że powyższe schorzenia nie czynią wnioskodawczyni osobą częściowo niezdolną do pracy, uzasadniając swoje stanowisko.

Orzeczenie lekarza orzecznika ZUS zostało poprzedzone opinią konsultanta organu rentowego- okulisty.

Po złożeniu przez wnioskodawczynię sprzeciwu, w sprawie wypowiedzieli się członkowie Komisji Lekarskiej ZUS, którzy w orzeczeniu z dnia 17.10.2018r. stwierdzili, że wnioskodawczyni nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, uzasadniając swoje stanowisko.

Na mocy zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 23.10.2018r. znak (...) odmówiono wnioskodawczyni wypłaty renty socjalnej.

Powołany przez Sąd I instancji biegły lekarz sądowy okulista, w opinii z dnia 17.01.2019r., rozpoznał u badanej następujące schorzenia:

1. stan po odwarstwieniu siatkówki oka prawego oraz operacji zaćmy ze wszczepem sztucznej soczewki,
2. krótkowzroczność wysoka oka lewego,
3. alergiczny nieżyt spojówek.

Biegły zapoznał się ze zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną, w tym orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Biegły stwierdził, że pomimo wielu zabiegów, nie uzyskano u wnioskodawczyni widzenia oka prawego. W oku lewym uzyskano dobrą ostrość wzroku, w okularach.

We wnioskach opinii sądowo-lekarskiej, biegły lekarz sądowy okulista podał, że po przeprowadzeniu badania lekarskiego i po analizie dokumentacji medycznej oraz wyników badań stwierdza, iż wnioskodawczyni nie jest osobą nawet częściowo niezdolną do pracy.

Biegły sądowy okulista nie stwierdził u wnioskodawczyni całkowitej niezdolności do pracy.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji uznał odwołanie za nieuzasadnione.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną było to, czy i od kiedy wnioskodawczyni jest osobą całkowicie niezdolną do pracy oraz, czy całkowita niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych w art. 4 ust 1 ustawy o rencie socjalnej.

Zgodnie z przepisem art. 5 cyt. ustawy o rencie socjalnej, ustaleń odnośnie całkowitej niezdolności do pracy należy dokonywać na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2008r. poz. 1270).

W myśl art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2008r., poz. 1270) - niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 cyt. ustawy – całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż wnioskodawczyni nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Wnioskodawczyni pracowała okresowo do 2015r., jako sprzątaczką, później urodziła syna. Aktualnie nie ma stałego źródła utrzymania, nie może znaleźć pracy (k. 28 akt).

Wnioskodawczyni jest z zawodu pracownikiem administracyjno-biurowym.

Nie złożyła żadnych merytorycznych zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego okulisty.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. renta socjalna przysługuje bowiem osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

1. przed ukończeniem 18 roku życia;
2. w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
3. w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej

W ocenie Sądu Okręgowego, sporządzone przez biegłego sądowego okulisty opinia stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy.

Odwołanie wnioskodawczyni jest więc niezasadne.

Opinia dotycząca stanu zdrowia wnioskodawczyni została sporządzona przez lekarza specjalistę właściwego do rozpoznanych u wnioskodawczyni schorzeń, jest logiczna, spójna i odpowiada kryteriom przewidzianym w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. jest więc, zdaniem Sądu I instancji, prawidłowa i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Od powyższego wyroku **apelację** wywiodła **wnioskodawczyni**, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelująca zarzuciła niewłaściwe ustalenie, że nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a w konsekwencji błędną odmowę przyznania jej prawa do renty socjalnej. Ponadto apelująca podała, że jakkolwiek posiada wykształcenie średnie biurowe, to jednak nigdy nie pracowała w swoim zawodzie, natomiast pracowała jako

sprzątaczką, zarzucając przy tym nieuwzględnienie przez Sąd I instancji poziomu jej intelektu, a także całkowitej utraty wzroku w jednym oku i realnego zagrożenia utraty wzroku w drugim oku. Dodatkowo apelująca powołała się na brak reprezentacji jej przez profesjonalnego pełnomocnika oraz brak pouczeń przez Sąd o możliwości przybrania takiego pełnomocnika i o środkach zaskarżenia.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania w całości, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W **odpowiedzi na apelację** organ rentowy wniosł o oddalenie apelacji odwołującej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odwołującej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wymaga wyjaśnienia, że apelacja w swej treści nie zawierała wniosku o przeprowadzenie rozprawy, a jednocześnie zdaniem Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie nie było potrzeby jej przeprowadzenia, co skutkowało wydaniem wyroku na posiedzeniu niejawnym - zgodnie z art. 15zzs3 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.). Należy przy tym wskazać, że żadna ze stron nie złożyła wniosku o przeprowadzenie rozprawy, pomimo zawiadomienia o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne i pouczenia o skutkach niezłożenia takiego wniosku.

Ocenę zasadności apelacji rozpocząć należy od zarzutów dotyczących braku reprezentacji odwołującej przez profesjonalnego pełnomocnika oraz zaniechania udzielenie stosownych pouczeń przez Sąd, wszak rozważenie tych zarzutów było istotne dla stwierdzenia, czy odwołująca została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

Tylko wówczas bowiem powoływane okoliczności mogłyby skutkować uznaniem zaskarżonego wyroku za wydany w warunkach nieważności postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 5 k.p.c.

W tym kontekście należy przede wszystkim wskazać, że wraz z odpowiedzią na odwołanie doręczono odwołującej szereg pouczeń dotyczących reguł obowiązujących w postępowaniu cywilnym, a doręczając opinię biegłego Sąd pouczył również o możliwości wniesienia do niej uwag lub zastrzeżeń. Z kolei po wydaniu zaskarżonego wyroku odwołująca została pouczona o sposobie i terminie zaskarżenia tego orzeczenia, co też następnie skutecznie samodzielnie uczyniła. Wymaga przy tym wskazania, że zgodnie z art. 5 k.p.c. w razie uzasadnionej potrzeby sąd może udzielić stronom i uczestnikom postępowania występującym w sprawie bez adwokata, radcy prawnego, rzecznika patentowego lub radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych. Biorąc jednak pod uwagę sprawność samodzielnego działania odwołującej w niniejszym postępowaniu, trudno zarzucać Sądowi Okręgowemu, że nie pouczył odwołującej o możliwości ustanowienia profesjonalnego pełnomocnika, wszak trudno dopatrywać się takiej potrzeby w niniejszym procesie. Odwołująca potrafi bowiem samodzielnie, w sposób zrozumiały i jasny sformułować swoje żądania i przedstawić argumenty na ich uzasadnienie. Odbiera korespondencję z sądu, stawia się na wezwania, bierze udział w sprawie. Jest w pełnym kontakcie słownym i pisemnym.

Rodzaj sprawy, jego stopień skomplikowania również w żadnej mierze nie wymagał pomocy fachowego pełnomocnika.

Wobec powyższego, zarzuty w tym zakresie nie mogły skutkować uznaniem, że odwołująca została pozbawiona możliwości obrony swych praw i tym samym zarzut nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., uznać należało za bezzasadny.

Kolejno należy wskazać, że w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał prawidłowej ocenie, z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy i wystarczający przeprowadził również rozważania prawne, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a tut.Sąd owe ustalenia i zważenia podziela w całości i na podstawie art. 382 kpc przyjmuje je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.11.1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 oraz z dnia 22.02.2010 r., I UK 233/09, Lex nr 585720 i z dnia 24.09.2009 r., II PK 58/09, Lex nr 558303).

W tym miejscu odnotować trzeba, że renta socjalna ma charakter świadczenia zabezpieczającego, a jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2008r., sygn. akt I UK 264/07, M.P.Pr. (...)). Zgodnie z art. 4 ustawy o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1455), świadczenie to przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki lub nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Charakter tego świadczenia rzutuje na wykładnię pozostałych przepisów ustawy, co zostało podkreślone przez Sąd Najwyższy w wyroku z 19 kwietnia 2011 roku, sygn. akt I UK 343/10. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia stwierdzono bowiem, że ustawa o rencie socjalnej w art. 2 i 4 zawiera pozytywne przesłanki, których niespełnienie wyklucza możliwość skutecznego ubiegania się o prawo do renty socjalnej. Przepisy art. 7 i art. 8 oraz art. 9 ust. 2 powołanej ustawy ustanawiają z kolei przesłanki negatywne. Ich spełnienie, nawet wówczas, gdy zostają spełnione warunki określone treścią art. 2 i 4 ustawy, powoduje, że renta socjalna nie będzie przysługiwać. Jak wskazał Sąd Najwyższy, wypełnienie hipotezy norm prawnych zawartych w przepisach ustanawiających negatywne przesłanki przyznania renty, zgodnie z ich wykładnią gramatyczną, oznacza, że prawo do renty socjalnej nie może zostać przyznane. Sąd Najwyższy uznał, iż w art. 7 ust. 1 powołanej ustawy nie chodzi o samą niemożność wypłaty określonego świadczenia, lecz o prawo do niego. Zdaniem Sądu Najwyższego, za przyjęciem takiego sposobu rozumienia tego przepisu przemawia jego wykładnia celowościowa. Nie może bowiem budzić wątpliwości fakt, że renta socjalna jest świadczeniem mającym szczególny charakter. Analiza pozytywnych przesłanek nabycia prawa do tego świadczenia (art. 2 i art. 4 ustawy), wśród których brak jest przecież wymogu posiadania jakiegokolwiek stażu ubezpieczeniowego, wskazuje jednoznacznie, iż jest ono przyznawane osobom, które ze względu na stan zdrowia powodujący całkowitą niezdolność do pracy powstałą wskutek naruszenia sprawności organizmu powstałego przed wejściem na rynek pracy, nie miały możliwości "wypracowania" stażu ubezpieczeniowego, który dawałby im podstawę do skutecznego ubiegania się przynajmniej o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Renta socjalna stanowi więc świadczenie o charakterze zabezpieczającym, kompensującym brak możliwości uzyskania uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych, a jej celem jest zapewnienie osobie spełniającej ustawowe warunki do przyznania tego świadczenia, środków finansowych niezbędnych do życia.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w czasie określonym w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej.

Zatem decydujące znaczenie dla prawidłowego zastosowania w niniejszej sprawie prawa materialnego (art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) miało dokonanie niezbędnych ustaleń faktycznych, które wymagały wiadomości specjalnych, w związku z czym sąd powinien według zasad unormowanych w kodeksie postępowania cywilnego dopuścić dowód z opinii biegłego. Należy bowiem zauważyć, iż stan zdrowia odwołującej i wynikająca z tego stanu zdrowia ewentualna niezdolność do pracy, warunkująca przyznanie prawa do renty są okolicznościami, dla ustalenia których niezbędne są wiadomości specjalne w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. Okoliczności te nie mogą być ustalane przez Sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłaszanych przez strony postępowania.

Istotne jest przy tym, iż dopuszczając tego rodzaju dowód sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W orzecznictwie wskazuje się, że opinia biegłych w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych podlega

ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (tak: uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 października 2013r. III AUa 395/13 System Informacji Prawnej LEX nr 1386210). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii (tak: uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 października 2013r. I ACa 577/13).

W niniejszej sprawie Sąd I instancji dopuścił taki dowód i zasadnie oparł na nim swe rozstrzygnięcie, jako zgodnym z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Opinia biegłego w sposób jasny i kategoryczny odpowiada na pytanie dotyczące wpływu stwierdzonej dysfunkcji organizmu odwołującej na jej zdolność do pracy. Wnioski biegłego zostały poparte wynikami badania przedmiotowego, które zostały przytoczone w treści opinii. Opinia została przy tym bez wątpienia wydana przez specjalistę z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonej, po uprzednim zapoznaniu się z jej dokumentacją medyczną oraz po przebadaniu odwołującej. Ubezpieczona nie powołała natomiast żadnych argumentów odnoszących się do błędów merytorycznych tak sformułowanych wniosków. Z kolei jej twierdzenia o realnym zagrożeniu utraty wzroku w drugim oku, nie znajdują potwierdzenia w przedstawionej przez nią dokumentacji medycznej, a biegły sądowy okulista wręcz uznał, iż wnioskodawczyni nie jest nawet częściowo niezdolna do pracy. Brak również jakichkolwiek dowodów na poparcie twierdzenia, jakoby praca biurowa pozostawała poza możliwościami intelektualnymi wnioskodawczyni.

Zatem Sąd Apelacyjny stwierdza, że apelująca nie przedstawiła żadnych argumentów, które podważyłyby zasadność wniosków wynikających z treści sporządzonej opinii o jej stanie zdrowia i zdolności do podjęcia pracy zarobkowej.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że opinia biegłych w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomem wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 7 listopada 2000r., sygn. I KKN 1170/98). Sąd Apelacyjny stwierdza zatem, że sam fakt, iż odwołująca subiektywnie uważa, iż jest niezdolna do pracy nie oznacza, że rzeczywiście stopień zaawansowania schorzenia narządu wzroku, na które niewątpliwie cierpi od dziecka, czyni ją aktualnie całkowicie niezdolną do jakiegokolwiek pracy, a tylko wówczas spełniałaby przesłanki prawa do renty socjalnej.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie brak jest zasadnych przesłanek mogących zdyskwalifikować konkluzję zawartą w opinii biegłego sądowego powołanego przez Sąd I instancji, a co za tym idzie zasadność i zgodność wniosków opinii z rzeczywistym stanem rzeczy.

Tym samym brak przesłanki, jaką jest całkowita niezdolność do pracy powstała przed 18 rokiem życia lub w trakcie nauki, uniemożliwia przyznanie odwołującej prawa do renty socjalnej.

Na marginesie należy przy tym podkreślić, iż w przypadku pogorszenia się stanu widzenia u wnioskodawczyni, w każdym momencie może wystąpić ponownie z wnioskiem o prawo do renty socjalnej. W niniejszym postępowaniu ustalono bowiem brak całkowitej niezdolności do pracy na dzień złożenia wniosku w sprawie i wydania zaskarżonej decyzji.

Z uwagi na powyższe, wobec uznania, że zarzuty apelacyjne były bezzasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił złożoną w niniejszej sprawie apelację.

Renata Pohl	Małgorzata Woźniak-Zendran	Małgorzata Aleksandrowicz
-------------	----------------------------	---------------------------